

[Hjermind.]

hvorefter dette kan undgaas, men der bør ogsaa tages et vist Hensyn dertil for de Personer, som i Øjeblikket har været underkastet saadan Frihedsberøvelse i nogle Uger eller Maaneder, inden de har kunnet gaa til den egentlige Straffafsoning. Jeg har forstaaet, at man ogsaa vilde være opmærksom paa dette Problem.

Jeg har endelig en særlig Bemærkning i Anledning af det, der blev udtalt af det ærede Medlem Hr. Busch-Jensen om § 121 og § 146. Jeg kan i det store og hele tilslutte mig dette, særlig hvis det kan ske i Form af, at den højtærede Justitsminister her ved anden Behandling stiller Ændringsforslag.

Dernæst har jeg den særlige Bemærkning, at Lovforslaget, saaledes som det nu er kommet fra det andet høje Ting, i § 3, den sidste Paragraf, har den Bestemmelse, at denne Lov træder i Kraft 1. Juli 1946. Det turde dog vistnok være lidt letsindigt, hvis vi skal fortsætte den Praksis at give Lovene tilbagevirkende Kraft, og jeg vil nok synes, at Landstingsudvalget, da Landstinget jo ikke plejer at være saa særlig tilfreds med den tilbagevirkende Kraft, ogsaa skulde have gjort nogle særlige Bemærkninger, hvis det virkelig har været dets Hensigt, at denne Lov skulde have tilbagevirkende Kraft. Jeg vil derfor gerne enten opfordre den højtærede Minister til at stille et Ændringsforslag herom, eller ogsaa vil jeg selv stille det Ændringsforslag, at der i Stedet for kommer til at staa: Nærværende Lov træder i Kraft straks.

Robert Mikkelsen: De Ændringer i Retsplejeloven, der her foreslaas, angaar, som det fremgaar af Ministerens Forelæggelse, en Række indbyrdes temmelig forskellige Regler, som ikke har stort andet tilfælles, end at de altsaa alle er placeret i Retsplejeloven. Der er en Række af disse Bestemmelser, som vi i mit Parti uden videre kan tiltræde, dem vil jeg lige nævne. Det gælder Ændringerne til §§ 83, 84, 85, 91 og 98, som indfører forenklet Fremgangsmaade ved Udtagelse af Nævninger. Det har vist sig, at nogle hidtidige Bestemmelser har virket som overflødige Formaliteter, og naar det er Tilfældet, er det rimeligt, at de udgaar. Det gælder videre Ændringerne til § 225 m. fl. og til § 334, hvorved Værdigrænsen for Underretssager sættes op fra 1 000 til 2 000 Kr. og, naar indstævnte ikke protesterer, fra 2 000 til 3 000 Kr. Denne Forhøjelse er en rimelig Følge af Prisudviklingen.

Ved Ændringen til § 478 faar Hypotekforeningerne samme Ret, som Kreditforeningerne har, til at foretage umiddelbar Fogedforretning i visse Tilfælde, og ogsaa dette kan vi tiltræde.

Til § 660 er der foreslaaet en Ændring, som giver Skifteretten Ret til om fornødent at anvende Tvangsmidler for at faa Personer, som har Del i Boet, til at møde, og ogsaa dette tiltræder vi.

§ 997 faar en Tilføjelse, hvorefter Ministeren kan give nærmere Regler for Fastsættelse af Afsoningstidens Beregning. Vi har intet herimod.

Ved Ændringen til § 931 forhøjes Grænsen for Bødeforelæg fra 60 Kr. til 300 Kr. Dette er jo en Forhøjelse, som væsentligt overstiger, hvad Pristallet kan motivere. Men vi har i og for sig ikke noget imod, at Retternes Arbejde ved en saadan Regel aflastes for en Række helt enkle Sager. Det maa dog være en Forudsætning for vor Tiltræden til den Forøgelse af Bødeforelæggenes Antal, som vil finde Sted, at det helt klart kommer til at fremgaa af de anvendte Blanketter, at det her drejer sig om et Forslag fra Anklagemyndighedens Side, som den sigtede staaar aldeles frit over for, og som han kan afvise med den ene Virkning, at Sagen afgøres ved Retten i Stedet for. De Blanketter, som for Tiden anvendes, er lidet oversigtlige, og Anklageskrift og Bødeforelæg følger saadan efter hinanden, at de for Forelægget gældende særlige Regler kan overses og ofte bliver overset, saadan at der er nogle Mennesker, der tror, at dette er en Dom, som de er nødt til at rette sig efter. De særlige Regler om Forelæg kunde trænge til stærkere Fremhævelse, og det vil jeg gerne anmode den højtærede Justitsminister om at have Opmærksomheden henvendt paa. Kan vi forvente velvillig Overvejelse af dette Spørgsmaal, har jeg ingen videre Bemærkninger til denne Ændring.

Til de øvrige Ændringer har jeg derimod lidt mere at sige. Ændringerne til § 121 og § 122, som angaar Spørgsmaalet om, paa hvilke Betingelser en Tjenestemand, der er afskediget med helt eller delvist Tab af Pension, kan blive Sagfører, har jeg nogen Betænkelighed ved. Det er Bestemmelser, som ogsaa flere af Ordførerne i Landstinget ytrede Betænkelighed ved. Paa Forhaand vilde jeg finde det mest rimeligt, om der stilledes samme Krav med Hensyn til Paapasselighed og Lovlydighed til en Sagfører som til en Tjenestemand. Nu ser jeg, at de Betænkeligheder, der er kommet til Orde i Landstinget, maa være blevet over-